

Sygn. akt VI GC 2181/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska	
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk	

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **T. B.**

przeciwko (...) **spółce akcyjnej z siedzibą w S.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda T. B. kwotę 12 984,52 złotych (dwanaście tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt dwa grosze) wraz z odsetkami:

- ustawowymi liczonymi za okres od dnia 15 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda T. B. kwotę 5 376,60 złotych (pięć tysięcy trzysta siedemdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 2181/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 maja 2017 roku powód T. B. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 5 100 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 15 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe marki B. o numerze rejestracyjnym (...), do jakiej doszło w dniu 14 grudnia 2014 roku na skutek kolizji drogowej z winy sprawcy posiadającego zawartą z pozwanym umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił odszkodowanie w kwocie 13 614,76 złotych netto oraz dalszą kwotę 5 100 złotych zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni, co jednakże nie rekompensuje szkody w przedmiotowym pojeździe w całości.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. wniósł o oddalenie powództwa wskazując, że poszkodowany K. S. dokonał naprawy pojazdu B. o numerze rejestracyjnym (...) po szkodzie z dnia 14 grudnia 2014 roku przedkładając w toku postępowania likwidacyjnego kosztorys i rachunek za dokonaną naprawę, przy

czym nie wskazywały one na rodzaj, jakość i pochodzenie zastosowanych części do naprawy. Pozwany w celu ustalenia faktycznie zastosowanych części do naprawy pojazdu dokonał oględzin pojazdu po naprawie i stwierdził, że zastosowane części pochodzą z rynku wtórnego. Pozwany zarzucił również, że w przedmiotowej sprawie nie ma konieczności szacowania hipotetycznych kosztów naprawy pojazdu, ponieważ koszt naprawy został ustalony poprzez wykonanie naprawy w warsztacie i udokumentowanie tego rachunkiem.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 07 stycznia 2019 roku” (k. 106 akt) powód T. B. dokonał rozszerzenia powództwa i ostatecznie domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 12 984,52 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 15 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W odpowiedzi na pozew w zakresie rozszerzonego żądania pozwany (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. podtrzymał swoje stanowisko w sprawie wskazując, że koszt naprawy został ustalony poprzez wykonanie naprawy w warsztacie i udokumentowanie tego rachunkiem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 grudnia 2014 roku w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...) użytkowany przez K. S..

Sprawca zdarzenia był objęty ochroną ubezpieczeniową w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S..

niesporne

Poszkodowany K. S. naprawił uszkodzony pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...) w warsztacie prowadzonym przez D. B. w R..

Z tytułu wykonanej naprawy D. B. wystawił K. S. rachunek na kwotę 22 538 złotych brutto. K. S. zapłacił gotówką powyższą należność.

(...) spółka akcyjna z siedzibą w S. sporządził po wykonanej naprawie protokół, w którym stwierdzono, że części użyte do naprawy pochodzą z rynku wtórnego.

rachunek – k. 24 akt, kosztorys – k. 25-26 akt, protokół z oględzin po naprawie pojazdu – k. 27 akt, wyniki pomiarów grubości powłoki lakierowej – k. 28 akt, częściowo zeznania świadka K. S. – p rotokół rozprawy z dnia 25 czerwca 2018 roku – k. 58 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:05:45-00:08:57), dokumenty zgromadzone w aktach szkody płyta CD) – k. 29 akt

(...) spółka akcyjna z siedzibą w S. przyznał poszkodowanemu K. S. odszkodowanie w kwocie 13 614,76 złotych w związku ze szkodą w pojeździe marki B. o numerze rejestracyjnym (...) z dnia 14 grudnia 2014 roku.

niesporne, a nadto: decyzja o przyznaniu odszkodowania (płyta CD) – k. 29 akt

W dniu 23 kwietnia 2016 roku poszkodowany K. S. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. umowę przelewu wierzytelności z tytułu pozostałej części odszkodowania w związku ze szkodą w pojeździe marki B. o numerze rejestracyjnym (...) z dnia 14 grudnia 2014 roku.

W dniu 25 kwietnia 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. zawarł z T. B. umowę przelewu wierzytelności z tytułu pozostałej części odszkodowania w związku ze szkodą w pojeździe marki B. o numerze rejestracyjnym (...) z dnia 14 grudnia 2014 roku.

umowy cesji wierzytelności – k. 7, 6 akt sprawy Sądu Rejonowego w Gdyni o sygn. akt VI GC 1670/16, umowa powierniczego przelewu wierzytelności – k. 9-12 akt sprawy Sądu Rejonowego w Gdyni o sygn. akt VI GC 1670/16

Wyrokiem z dnia 02 marca 2017 roku w sprawie o sygn. akt VI GC 1670/16 Sąd Rejonowy w Gdyni zasądził od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda T. B. kwotę 5 100 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 15 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty z tytułu odszkodowania za uszkodzenie pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 14 grudnia 2014 roku.

Powyższy wyrok uprawomocnił się z dniem 11 kwietnia 2017 roku.

wyrok z dnia 02 marca 2017 roku – k. 79 akt sprawy Sądu Rejonowego w Gdyni o sygn. akt VI GC 1670/16

Stan pojazdu po naprawie ustalony na podstawie przeprowadzonych przez ubezpieczyciela oględzin ponaprawczych wykazał niepełną i nieprawidłowo przeprowadzoną naprawę pojazdu z wykorzystaniem części pochodzących z odzysku. Naprawa taka nie przywróciła pojazdu do stanu sprzed szkody, a w dodatku pozwałała na łatwą identyfikację jego powypadkowej przeszłości. Ponadto w celu obniżenia kosztu naprawy nawet części używane zastosowano niepełnowartościowe, przez co przed zamontowaniem wymagały dodatkowych czynności naprawczych (np. błotnik przedni prawy). Wskazuje na to wynik przeprowadzonej kontroli grubości powłoki lakierniczej, z której wynika, że błotnik przedni posiada bardzo grubą warstwę szpachli, co uwzględniając wielkość powierzchni i lokalizację naprawy wskazuje na przeprowadzenie na tym elemencie naprawy technologicznej.

Warsztat naprawczy prowadzony przez D. B. w R. nie poddawał się kategoryzacji. Stawki stosowane najczęściej w warsztatach III kategorii w R. i okolicy w dacie likwidacji szkody wynosiły 80-90 złotych netto za prace blacharsko – mechaniczne oraz 80-90 złotych netto za prace lakiernicze.

Zastosowanie części alternatywnych jakości Q, a więc o cechach jakościowych i wytrzymałościowych identycznych jak oryginalne części pochodzących od tych samych producentów podzespołów jak stosowane w montażu fabrycznym, nie umożliwia przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, choć zapewnia przywrócenie cech pojazdu pod względem wizualnym, technicznym i użytkowym oraz gwarantuje bezpieczeństwo i prawidłową współpracę, jak też dopasowanie do elementów nieuszkodzonych już zamontowanych w pojeździe. Jednakże z uwagi na to, że baza takich części nie podlega aktualizacjom, nie jest możliwe sporządzenie kosztorysu na archiwalnej bazie cen tych części, nie ma bowiem możliwości ustalenia ich dostępności.

Uwzględnienie wyłącznie części nowych oryginalnych, których dostępność i cena nie budzą zastrzeżeń, umożliwia przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody.

Celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 14 grudnia 2014 roku, przy uwzględnieniu stawek za prace blacharsko – mechaniczne i lakiernicze w kwocie odpowiednio 80/90 złotych netto za roboczogodzinę tych prac i ceny części oryginalnych nowych wynosiły 31 699,28 złotych netto.

opinia biegłego sądowego P. C. – k. 71-97 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku niniejszego postępowania, a także dokumentów znajdujących się w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Gdyni o sygn. akt VI GC 1670/16, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron. Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności.

Odnosząc się do zeznań świadka K. S., to Sąd nie uznał ich za wiarygodne w zakresie, w jakim świadek zeznał, że warsztat do naprawy jego pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) wykorzystał części nowe oryginalne, gdyż powyższa okoliczność stoi w sprzeczności z ustaleniami zawartymi w protokole wykonanym przez pozwanego po naprawie tego pojazdu, a w którym stwierdzono, że części użyte do naprawy pochodziły z rynku wtórnego. W pozostałym zakresie co do okoliczności, że uszkodzony zlecił naprawę pojazdu w warsztacie w R. i że koszt tej naprawy wyniósł około 25 000 złotych Sąd uznał zeznania tego świadka za wiarygodne, znalazły one bowiem potwierdzenie w zebranych materiałach dowodowych.

Dokonując rozstrzygnięcia kwestii spornych w niniejszej sprawie Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego w zakresie techniki i mechaniki motoryzacyjnej oraz ruchu drogowego P. C.. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych. Nie zawiera ona również wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków.

Biegły sądowy na podstawie akt sprawy wyliczył celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) w celu przywrócenia go do stanu sprzed szkody z dnia 14 grudnia 2014 roku wynoszący kwotę 31 699,28 złotych netto, przy uwzględnieniu stawek za prace blacharsko – mechaniczne i lakiernicze w kwocie odpowiednio 80/90 złotych netto za roboczogodzinę tych prac i ceny części oryginalnych, gdyż w ocenie biegłego sądowego jedynie takie części, których dostępność i cena nie budzą zastrzeżeń, umożliwiają przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Biegły sądowy uwzględnił przy tym wszystkie niezbędne czynności uzasadnione technologicznie, w tym i wymianę elementów jednorazowych usuwanych podczas prac przygotowawczych. Na podstawie numeru VIN biegły sądowy ustalił także, że pojazd został polakierowany lakierem z efektem optycznym określanym jako perłowy, co wymagało uwzględnienia 15% dodatkowego kosztu materiałów lakierniczych, a także uwzględnił dodatkowo: ustawienie geometrii kół przednich, ustawienie pojazdu na ramie naprawczej, wymianę przekładni kierowniczej (operacja wymagana obligatoryjnie przez producenta pojazdów marki B. w każdym przypadku uszkodzenia kolizyjnego o charakterze udarowym w koło przednie skutkujące uszkodzeniami elementów zawieszenia (np. wahacz) oraz wymianę listwy sensorycznej z czujnikami zderzenia z pieszym. Nadto jak wskazał biegły sądowy przeprowadzona naprawa przedmiotowego pojazdu dokonana przy użyciu części używanych oryginalnych nie przywróciła go do stanu sprzed zdarzenia z dnia 14 grudnia 2014 roku i co więcej nawet te części używane zastosowano niepełnowartościowe, w związku z czym przed zamontowaniem wymagały dodatkowych czynności naprawczych (np. błotnik przedni prawy).

Powyższa opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Mając na uwadze powyższe oraz podzielając słuszność założeń i wniosków biegłego sądowego zawartych w opinii, Sąd nie znalazł podstaw do podważenia jej mocy dowodowej i oparł się na niej dokonując rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód T. B. domagał się, uwzględniając dokonane rozszerzenie powództwa, zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 12 984,52 złotych wraz odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 15 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem pozostałej części odszkodowania za szkodę w pojeździe marki B. o numerze rejestracyjnym (...), do jakiej doszło w dniu 14 grudnia 2014 roku na skutek kolizji drogowej z winy sprawcy posiadającego zawartą z pozwanym umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. podnosił, że w przedmiotowej sprawie nie ma konieczności szacowania hipotetycznych kosztów naprawy pojazdu, ponieważ koszt naprawy został ustalony poprzez wykonanie naprawy w warsztacie i udokumentowanie tego rachunkiem. Pozwany podniósł również,

ze w celu ustalenia faktycznie zastosowanych części do naprawy pojazdu dokonał on oględzin pojazdu po naprawie i stwierdził, że zastosowane części pochodzą z rynku wtórnego.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawała zasada odpowiedzialności pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. z tytułu przedmiotowej szkody zaistniałej w pojeździe marki B. o numerze rejestracyjnym (...) w wyniku zdarzenia komunikacyjnego mającego miejsce w dniu 14 grudnia 2014 roku. Nie była również kwestionowana legitymacja procesowa powoda. Sporna natomiast pozostawała kwestia wysokości kosztów naprawy, a w szczególności czy poszkodowanemu przysługuje zwrot jedynie kosztów poniesionych przez poszkodowanego zgodnie z rachunkiem za naprawę, czy też zwrot kosztów ustalonych hipotetycznie jako niezbędnych do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody.

Zasada odpowiedzialności pozwanego z tytułu przedmiotowej szkody jest uregulowana w ramach treści art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Źródłem odpowiedzialności sprawcy jest z kolei treść art. 436 § 2 k.c., który stanowi, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, wymienione w art. 435 k.c. osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, czyli na statuowanej przez treść art. 415 k.c. zasadzie winy. W ramach obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego ubezpieczyciel zobowiązuje się do wypłaty odszkodowania, jakie sprawca szkody komunikacyjnej zobowiązany jest zapłacić poszkodowanemu. Poszkodowany może natomiast dochodzić roszczeń z tego tytułu bezpośrednio od ubezpieczyciela sprawcy szkody. Odpowiedzialność ubezpieczyciela wobec poszkodowanego jest więc rozpatrywana w kategoriach odpowiedzialności deliktowej, a jej zakres zależy od zakresu odpowiedzialności sprawcy szkody.

Podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, a tym samym zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego będzie miała zatem treść art. 361 § 2 k.c. ustanawiającego zasadę pełnej kompensacji szkody oraz treść art. 363 § 1 k.c., zgodnie z którym naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru dokonanego przez poszkodowanego poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej bądź przywrócenie stanu poprzedniego. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (§ 2).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (np. wyrok z 08 marca 2018 roku w sprawie o sygn. akt II CNP 32/17, postanowienia z dnia 07 grudnia 2018 roku w sprawach o sygn. akt III CZP 51/18, III CZP 64/18, III CZP 73/18 i III CZP 74/18 oraz wyrok z dnia 27 czerwca 1988 roku w sprawie o sygn. akt I CR 151/88, wyrok z dnia 16 maja 2002 roku w sprawie o sygn. akt V CKN 1273/00, czy postanowienie z dnia 12 stycznia 2006 roku, w sprawie o sygn. akt III CZP 76/05) roszczenie odszkodowawcze w ramach ustawowego obowiązku ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej, a więc roszczenie z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego (a tym samym w istocie zakres odszkodowania) powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody tj. właśnie w chwili nastąpienia zdarzenia komunikacyjnego. Obowiązek naprawienia szkody nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu i czy w ogóle zamierzał dokonać takiej naprawy w przyszłości. Należy zatem wyraźnie odróżnić sam moment powstania szkody i roszczenia o jej naprawienie od daty ewentualnego naprawienia rzeczy (pojazdu), bowiem dla powstania odpowiedzialności ubezpieczyciela i jej zakresu istotne znaczenie ma jedynie sam fakt powstania szkody, a nie fakt naprawienia pojazdu, czy też późniejsze inne zdarzenia w postaci np. jego sprzedaży (w stanie uszkodzonym, czy też naprawionym).

W uzasadnieniu postanowienia z dnia 20 lutego 2019 roku wydanego w sprawie o sygn. akt III CZP 91/18 Sąd Najwyższy wskazał, że sposób określania rozmiaru odszkodowania wypłacanego poszkodowanemu przez ubezpieczyciela w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy jest wynikiem długotrwałego procesu wykładni. Ze względu na masowość szkód komunikacyjnych zagadnienia związane z zasadami szacowania

odszkodowań w tego rodzaju szkodach szczególnie często były przedmiotem wątpliwości z uwagi na trudności wynikające z zachowania spójności pomiędzy jedynie pieniężnym charakterem odpowiedzialności ubezpieczyciela a uprawnieniem poszkodowanego do wyboru między restytucją stanu poprzedniego a odszkodowaniem w pieniądzu, jakie przyznaje poszkodowanemu art. 363 § 1 k.c. Konieczność uwzględnienia różnorodnych konfiguracji okoliczności faktycznych, jakie współwystępowały w okresie pomiędzy powstaniem szkody a rozstrzygnięciem sporu z ubezpieczycielem o wysokość odszkodowania, doprowadziła z czasem do wypracowania pewnych rozwiązań zapewniających możliwie jednolite traktowanie poszkodowanych, opartych na założeniu, że poszkodowany nie może być pozbawiony prawa wyboru sposobu naprawienia poniesionej przez niego szkody oraz że zdarzenia późniejsze, które wystąpią już po powstaniu szkody i mieszczą się w granicach właściwiskich decyzji poszkodowanego, nie powinny wpływać negatywnie na jego prawo do odszkodowania, ani rzutować zasadniczo na jego wysokość, czy sposób ustalenia.

Roszczenie odszkodowawcze bez wątplenia powstaje więc z chwilą powstania obowiązku naprawienia szkody, a nie po powstaniu kosztów naprawy pojazdu, z czym wiąże się brak obowiązku po stronie poszkodowanego udowadniania konkretnych wydatków poniesionych na naprawę pojazdu. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 07 grudnia 2018 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 51/18 odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego nie ogranicza się do równowartości wydatków poniesionych na naprawę pojazdu, lecz każdorazowo obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy. Poszkodowany nie może żądać zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji jedynie w sytuacji, w której przywrócenie stanu poprzedniego byłoby niemożliwe albo pociągało za sobą nadmierne trudności lub koszty. Na gruncie spraw dotyczących naprawy pojazdów mechanicznych ugruntowała się praktyka zakładająca, że koszt naprawy nie jest nadmierny dopóty, dopóki nie przewyższa wartości pojazdu sprzed wypadku, co w niniejszej sprawie nie było podnoszone.

Zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa poszkodowanemu przysługuje prawo zastosowania przy naprawie części nowych i oryginalnych. Użycie nowych części do naprawy uszkodzonego w wyniku kolizji pojazdu nie prowadzi do zwiększenia jego wartości, chyba że chodzi o wymianę takich uszkodzeń, które istniały przed wypadkiem albo ulepszeń w stosunku do stanu przed kolizją (tak Sąd Najwyższy m. in. w wyroku z dnia 05 listopada 1980 roku w sprawie o sygn. akt III CRN 223/80 oraz z dnia 20 października 1972 roku w sprawie o sygn. akt II CR 425/72) – w niniejszej sprawie występowania w przedmiotowym pojeździe takich części w chwili zdarzenia pozwany nie wykazał. Także w wyroku z dnia 20 listopada 1970 roku (sygn. akt II CR 425/72) stwierdzono, że w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których to wydatków należy zaliczyć koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy.

Mając powyższe na uwadze i uwzględniając, że pozwany nie wykazał, że przed kolizją w przedmiotowym pojeździe zamontowane były części alternatywne lub niepełnowartościowe albo że pojazd z uwagi na wiek i przebieg był w sposób nadmierny wyeksploatowany (w momencie kolizji pojazd poszkodowanego był pojazdem czteroletnim), Sąd podzielił wniosek biegłego sądowego, że naprawa pojazdu przy użyciu części nowych oryginalnych jest niezbędna do przywrócenia walorów, jakie miał pojazd przed kolizją. Taka naprawa nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu, a jedynie powoli na przywrócenie jego stanu do stanu sprzed szkody. Sąd też miał na uwadze, że jak wynikało z opinii biegłego sądowego zastosowanie części jakości Q nie umożliwi przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, stąd konieczność uwzględnienia wyłącznie części nowych oryginalnych, których dostępność i cena nie budzą zastrzeżeń, a które winny być zastosowane do naprawy przedmiotowego pojazdu w celu przywrócenia go do stanu sprzed kolizji.

Mając na względzie powyższe – niezależnie od okoliczności dokonanej przez poszkodowanego naprawy pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...), jak i kosztów tej naprawy poniesionych przez poszkodowanego – zwłaszcza, że naprawa ta nie przywróciła pojazdu do stanu sprzed szkody – za koszty restytucji przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia z dnia 14 grudnia 2014 roku należało uznać wydatki, jakie poszkodowany musiałby ponieść w celu przywrócenia jego stanu sprzed tego zdarzenia i to na ich podstawie należało określić należne odszkodowanie. Nie

jest więc tak, że obowiązkiem powoda było wykazanie, jakie faktycznie poszkodowany poniósł wydatki na naprawę pojazdu i że tylko zwrotu tych wydatków mógł się domagać (tak również Sąd Okręgowy w Gdańsku w wyroku z dnia 15 stycznia 2019 roku w sprawie o sygn. akt XII Ga 463/18).

Odnosząc się natomiast do wysokości stawek za prace blacharsko – mechaniczne i lakiernicze to wskazać należy, że jak wynika z ustaleń biegłego sądowego w dacie likwidacji szkody na lokalnym dla poszkodowanego rynku zakłady (...) kategorii nadanej przez (...) Izbę Małych i Średnich Przedsiębiorstw stosowały stawki za prace blacharsko – mechaniczne w kwocie 80-90 złotych netto za roboczogodzinę tych prac oraz stawki za prace lakiernicze w kwocie 80-90 złotych netto za roboczogodzinę tych prac. W tej sytuacji uwzględnić należało w kosztach naprawy przedmiotowego pojazdu stawki stosowane w kwocie 80 złotych netto za godzinę prac blacharsko – mechanicznych i w kwocie 90 złotych netto za godzinę prac lakierniczych (jako najczęściej występujące). Na marginesie jedynie wskazać należy, że ani stawki powoda (w kwocie 123/127 złotych netto) ani stawki przyjęte przez pozwanego (w kwocie 50/50 złotych netto) nie miały waloru stawek rynkowych, przy czym powód nie wykazał, że przed sporną kolizją pojazd był naprawiany w zakładach naprawczych wyższych kategorii.

Uznać zatem należało, że celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 14 grudnia 2014 roku, przy uwzględnieniu stawek za prace blacharsko – mechaniczne i lakiernicze w kwocie odpowiednio 80/90 złotych netto za roboczogodzinę tych prac i ceny części oryginalnych nowych (albowiem tylko takie części dają możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, jak również biorąc pod uwagę, że przeprowadzona naprawa nie doprowadziła pojazdu do stanu sprzed zdarzenia) wynoszą 31 699,28 złotych netto.

Pozwany (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. wypłacił poszkodowanemu i jego następcy prawnemu łącznie kwotę 18 714,76 złotych tytułem zwrotu kosztów naprawy, a zatem jest on zobowiązany do zapłaty pozostałej części odszkodowania, tj. kwoty 12 984,52 złotych i w tym zakresie żądanie pozwu było zasadne.

Mając na względzie powyższe, Sąd w punkcie pierwszym wyroku Sąd na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c. w zw. z art. 361 k.c. i art. 363 k.c. w zw. z art. 481 k.c. zasądził od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda T. B. kwotę 12 984,52 złotych wraz odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 15 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. kierując się wyrażoną tam zasadą, zgodnie z którą strona przegrywająca jest zobowiązana zwrócić przeciwnikowi koszty postępowania w sprawie. Koszty procesu w niniejszym postępowaniu wyniosły 5 376,60 złotych i obejmowały: kwotę 650 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, kwotę 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwotę 3 600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego (ustalonych na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zmianami) oraz koszty sądowe w postaci wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 1 112,60 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 08 maja 2019 roku